

Basi L'Gani 5710

With Nissan Dovid Dubov

Chapter 3

דרשפי אש האהבה שבנה"א הוא בדוגמת אש שלמעלה דאין המים מכבין אותה, ובוה צריך להיות ההקרבה של הנפש הבהמית, שגם הוא יהי' לו אהבה לאלקות, וכמ"ש ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך, וארז"ל בשני יצריך, דגם הנה"ב יהי' לו אהבה לאלקות, דזה בא ע"י התלבשות הנה"א בנה"ב, דתחלה הריי הנה"ב אין לו שום ידיעה והרגש בעניני אלקות כלל, אמנם ע"י התלבשות הנה"א, ומתבונן בהתבוננות אלקי דגם הנה"ב יוכל להשיגו, הנה עייז נעשה התקרבות הנה"ב (וכמ"ש במ"א שנעשה חזיקה כללית בהנה"ב דאלקות הוא ג"כ דבר המוכן והמושג כו'), הנה אח"כ הוא רב תבואות בכח שור, שמתהפך מבהמיותו ועולה ונכלל ברשפי אש התשוקה שבנפש האלקית, וכמו שעיי קרבן הגשמי הרי מתברר הניצוצי דצ"ת, הנה כמו"כ עיי ההקרבה ברוחני הרי מתברר ומתהפך החשוכא דנה"ב לנהורא, וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דבתוך כל אחד ואחד הרי עיי עבודתו בבחינת אתכפיא, והעיקר המביא לידי אתהפכא כו', הנה כד אתכפיא סט"א אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין, בחינת האור והגילוי, שהוא בחינת סוכ"ע כו'.

קיצור. יבאר ענין הקרבנות בעבודה דאדם כי יקריב צ"ל מכס קרבן, אש שלמעלה ואש מלמטה אהבה דנה"א ודנה"ב, אהבה דנה"ב באה עיי התלבשות נה"א בנה"ב.

ג) **וְבוֹה יוֹבֵן מֵהַמִּשְׁכָּן הַיְּמִינִי מֵעֵצֵי שֵׁטִים דוֹקָא, זְלֵהוּת שְׁעִיקַר הַעֲבוּדָה בְּמִשְׁכָּן וּמִקְדָּשׁ הוּא לְאַתְהַפְכָּא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, שׁוּהוּ עֲנִין עֲבוּדַת הַקְּרִבָּנוֹת כְּנִי'ל (ובפרטי מעשה הקטרת), ועיי העבו' שבמקדש הנה עייז האיר גילוי אלקות בעולם, ולכן הי' מעצי שטים, דהנה שטה' פי' גטי', דהיינו שיש דבר שהוא אמצעי, וההטי' לאיזה צד, למעלה או למטה נק' שטה, וכן פי' שטות, דשטות הוא ההטי' מהידיעה והחכמה, דידיעה והשגה הוא דרך המיצוע, וההטי' מזה נק' שטות, והנה יש שטות דלעו"ז, וכמ"ש כי תשטה אשתו, ופי' רשעי תט מדרכי הצניעות, וכתוב וישב ישראל בשטים, שהוא ענין השטות דלעו"ז וכמארז"ל אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות, ורוח הזה מכסה על האמת, ורוח שטות הוא רוח הקליפה וסט"א, ונק' שטות ע"ד מלך זקן וכסיל, והם המכסים על האור והגילוי, דאלקות הוא אמת וחיים, וכמ"ש והוי' אלקים אמת הוא אלקים חיים, והרוח שטות מכסה על האמת והחיות אלקי', ולכן נק' בשם קליפה, וכמו הקליפה המכסה על הפרי, כן הרוח שטות מכסה מעלים ומסתיר על האור דגילוי אלקות, וזהו הסיבה מה שאפשר אשר האדם יכול להיות ח"ו עובר עבירה, דלכאורה איך אפשר הדבר אשר יבוא האדם לידי עבירה, והוא רק לפי שאינו מרגיש שבזה הוא נפרד מאלקות, ונדמה לו אשר עודנו ביהדותו, ואם יודע את האמת כמו שהוא שעיי החטא ועון נעשה**

דתחלה הרי : להעיר מהמשך ר"ה ה'תש"י פי"ב, יג, כא ואילך.
ובפרט נעשה : ראה תו"א פי' וישב ר"ה בכ"ה בכסלו, אוה"ת פי' תולדות הגהה לר"ה ראה ריח בני.

דהנה שטה : ראה בכהנ"ל המשך וככה תרל"ז פט"ל ואילך, קונטרס ומעין.
בשטים ... השטות : סנהדרין קו, א. ספרי במדבר ותחומא ס"פ בלק.
שאינו מרגיש : ראה תניא מכ"ד כה. קונטרס ומעין מ"ב ואילך.

נפרד מאלקות הרי לא הי' עושה את דבר העבירה ר"ל בשו"א, לפי שבטבע כל ישראל שאינו רוצה בשו"א ואינו יכול כלל להיות נפרד מאלקות, והראי' דכאשר בא לידי נסיון וכופין אותו ח"ו על ענין של כפירה דאו א"א לטעות ולחשוב שאינו נעשה נפרד מאלקות הי' משליך חיוו מנגד, ומקבל עליו כל המיני יסורין ח"ו ומוסר נפשו על קדושת שמו ית', וכן נראה במוחש ממש גם אפילו בדרגות הפחותות בקל שבקלים ופושעי ישראל דעלולים למסור נפשם על קדושת שמו ית', לפי דאו הרי יודע ומרגיש בנפשו, ואינו רוצה ח"ו להפרד מאלקי ישראל, דכזה להיות ח"ו וח"ו נפרד מאלקי ישראל אין ביכולת שום בר ישראל, אבל בשארי דברים, היינו בשארי עבירות ר"ל, הרי אינו יודע ואינו מרגיש שנעשה עי"ז נפרד מאחדותו ית', ונדמה לו כי הוא עוד ביהדותו כאשר הי', וזה בא מהרוח שנות דסט"א שמכסה על האור והגילוי שלא יורגש בו, פי' דהרוח שנות גורם לו להאדם העדר ההרגש, והיינו שתוקף החמדה בתאווה והחמימות דנה"ב גורם לו הקרירות והעדר ההרגש בענינים הרוחני', פי' דיא צוגעבונדקייט און צעקאכטקייט אין עניני חמדה ותאווה ברת"ח, זה מקרר ההרגש (דעם דערהער און געפיל) בענינים הרוחני', ער איז אזוי פיל איבערגעגעבען בעניני תאוותיו ורצונותיו החומרי' והגשמי' או דער רוחנית'דיקער הרגש איז בא אים בתכלית ההעלם וההסתר, והיינו שנעשה בלתי מרגיש כלל, ואינו מרגיש להנועם והעריבות והטוב והעילוי בקיום המצות, וכן אינו מרגיש הפחיתות בריחוקו מאלקות שנעשה ע"י חטא ועון, ובד"כ הוא כיסוי הנה"ב שמכסה על הנה"א, דהנה הנה"א הוא אלקות בעצם מהותו, ובפרט הניצוץ שבו (הוא הניצוץ פרטי השייך אל גופו הפרטי כו'), שע"י הוא מרגיש בכל הענינים האלקי', ומרגיש מאד בדבר שהוא מנגד לאלקות, והיינו דדבר שאינו אלקות בגילוי אינו רוצה בו, ובפרט בדבר שהוא מנגד על אלקות, ובורח מזה כבורח מדבר המזיק, ונאדם הבורח ממות, דברור לו להנה"א דמיתה רוחני' ר"ל הוא קשה יותר ממיתה גשמי' ח"ו, וכל תשוקתו וחפצו הוא באלקות, ולעשות כלים לאלקות, וכל גסות וחומרי' ישות ומציאות הנה"ב, הי' מכסה ומסתיר ומעלים על ההרגש דנה"א, ובפשיטות הוא או דער געשמאק פון וועלט (עולם שהוא העלם) איז מכסה ומסתיר אויף דעם הרגש אלקי, שזוהו היפך הכוונה ממש, ממה שהיתה כוונה העליונה בבריאת העולמות דנתאווה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים ע"י עבודת האדם בגוף ונה"ב, ולהיות בעולם זה דוקא ולבררו ולזככו, ובפועל בא להיפך ח"ו, שהעולם מסתיר אצלו על אור האמת, ונתעבה ונתגשם כל כך עד שנחסר אצלו כל חוש מההרגש (הנק' פילעז) בענינים הרוחנים שזוהו בא בסיבת הנה"ב, שהוא קבוע ומושרש בעניני העולם, וזהו כל מהותו וענינו, ובהם יהגה ויחשוב וידבר בחיות בהרגש, מיט א גרויסען גישמאק, אשר הרגש זה בכללותו

שתוקף החמדה : להעיר מר"ה ויאמר משה תשי"ט (קונטרס סג) פ"ב יג.
 הניצוץ שבו : אולי הכוונה למ"ש בע"ח שער דרושי אבי"ע פ"א (הובא בלקו"ת ד"ה ושמתי כדכד השני פ"ב) : יש ניצוץ קטן מאד שהוא בחינת אלקות כו' וזה הניצוץ מתלבש בכח ניצוץ אחד נברא כו' הנק' יחידה עכ"ל. ויותר ג"ל שמכון כאן לניצוץ נברא הג"ל. ועיי"כ לקו"ת פ' אמור ד"ה ונקדשתי פ"ה. דרך חיים פ"ח. קונטרס העבודה פ"ה.

ובפרט ענין הנעם (דער גישמאק) שיש לו בזה הוא שולל את ההרגש ברוחני, והעיקר הוא מפני הקרירות של הגה"ב, די עצם קאלטקייט שלו אין ענינים רוחני מפני שהוא בהמי בעצם מהותו, דשמו מוכיח עליו נפש הבהמי, כל חיותו והרגשתו הוא רק בענינים בהמי, וכמו שאנו רואין במחש דיש אנשים כאלו אשר לבד זאת שהם ריקים מחכמה תורה ומדות ישרות הגה מעשיהם כמעשה בהמה ממש, שדורסים ומלעיגים ר"ל מענינים הרוחני אשר אין להם שום מושג כלל, והיה כבהמה ממש, והולכת ודורסת מבלי הבחן כלל, אם הוא עמר ועץ או גוף אדם, שהוא מפני העדר ההרגש, דבהמה הרי אין לה דעת. כמ"כ ישנם אנשים כאלו שהם כבהמה ממש, ולעגים על התורה ומצות (ומהם הנבחרים להם דרכים שונים מצוה זו הם פקיימים, ובהם אינם רוצים לקיימה כ"ל), והדומה דכ"ו הוא בא מהעזות והקרירות דגה"ב אשר זה הוא הסיבה והגורם מה שאדם בא לידי עבירה ר"ל שהוא רוח שטות דסט"א והכיסוי דגה"ב שהם מעלימים ומסתירים על אור האמת עד שנעשה היסך התבונה העליונה, דכזנה העליונה שנברא העולם בכדי לבררו ולעשותו כלי לאלקות, וע"י כיסוי הגה"ב הגה בא ההיסך ממש, שהעולם לא די שאינו מתברר ומדוכך הגה עוד מעלים ומסתיר על אור האמת, והוה הרוח שטות שמכסה על האמת.

קיצור. יבאר דרוח שטות, תוקף התאוה ונה"ב בכלל, מכסים על האמת וגורמים העדר הרגש ואלקות ועילוי המצות, ופחיתות הריחוק מהם.

ד) **אמנם** זה שהנה"ב מכסה על הנה"א, והיינו הרוח שטות, שמכסה ומעלים על אור האמת והגילוי והיינו דאס ודאס ודעלט איז מעלים אויף אלקות, הוא רק על המדות דנה"א אבל לא על העצמות דנה"א. דהנה כתיב יעקב חבל נחלתו, דהתקשרות הנשמה באלקות הוא חבלי השזור מתרי"ג נימין, דהחבל הוא הנשמה עצמה, דנשמתו של אדם הוא החבל המקשרו באלקות, ולזאת הנשמה עצמה שזורה מתרי"ג נימין, וכדאיתא בס"ב פנ"א, דהנשמה כלולה מתרי"ג כחות, וטעם הדבר הוא דארד"ל (סנהדרין פ"ד מ"ה) חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, דעולם הוא מלשון העלם, דכל א"א חייב לומר דהעלם וצמצום הראשון נברא בשבילי, בכדי לבררו ולזכנו, והאדם הוא בציוור רמ"ח אברים ושס"ה גידים שהם במספר תרי"ג, דלכן כל המדרי' בהשתל' הם במספר הזה, ולכן הגה גם בהנשמה הרי יש ג"כ תרי"ג כחות, שבהם תלויים התרי"ג מצות, וחבל זה דנשמה הרי מתקשר באלקות, וכמו החבל שראשו אחד קשור למעלה וראשו השני קשור למטה הרי עי"ז נעשה ההתקשרות להיות לאחדים, הגה כמ"כ הוא ג"כ בחבל דנשמה, שראשו האחד קשור למעלה, והוא התקשרות אות ה' תתאה בהג' אותיות יה"ו, וראשו אחד קשור למטה, והוא בהארת הנשמה המתלבשת בגוף האדם להחיותו, והוה יעקב חבל נחלתו, דגם במדריגות הנמוכות שהם בבחינת עקביים הגה ע"י חבל דנשמה ה"ה קשורים בהעצמות, וכביכול שהם (נשי') נחלתו של מעלה, ועי"ז הם קשורים בתכלית ההתקשרות, והנה ענין הכמירה ר"ל או עבירה שהיא בכרת ח"ו הלא הם נוגעים

הוא חבל : ראה אגרת החשובה פ"ה וא"ו.